

6. Micuțul elefant se bălăcește

Elefântelul Trompețel tocmai se trezise după somnul de prânz. Și, pentru că nu-și zărea lângă el mama, a crezut că ea îi pregătește gustarea. Privi nedumerit de jur împrejur, dar nu o găsi nicăieri. Ajungând în fața căsuței, văzu o cadă plină cu apă, iar ochii începură să-i strălucească de bucurie.

— Tare îmi mai place să mă bălăcesc în apă! exclamă elefântelul Trompețel și într-o clipă sări lângă acea cădiță cu apă.

Pentru început și-a vârât doar trompa și a văzut că apa era bună și răcoasă, apoi s-a apucat să stropească cu apă. Stropii formau pe suprafața apei mici bule. După ce s-a udat din cap până-n picioare, i-a venit o altă idee: să intre în vană. Vana era suficient de mare, încât să se poată întinde în ea, fără să se poată mișca vreun pic, însă. Ce s-a întâmplat e lesne de înțeles... Apa a dat pe lângă. Dar era o senzație tare plăcută să-și scufunde tot corpul în apă!... Dar nu i-a fost prea ușor să se ridice din vană, căci a alunecat, curgând mai multă apă pe dinafară. La a doua încercare a făcut un efort mai mare, s-a străduit să se sprijine cât

mai bine pe picioare, reușind să se ridice în cele din urmă. A mai urmat o rundă de bălăceală, până ce i s-a făcut foame. S-a gândit el atunci să caute ceva de mâncare, dar, când să iasă din vană, n-a ridicat destul de sus piciorul din spate și a răsturnat cada, din care a curs toată apa, de această dată. Cu ochii cât cepele, Trompețel observă că băltoacele din jurul lui devin tot mai mari. Momentul a fost surprins de mama sa, care tocmai venise acasă, aducând un coș mare, plin cu mere.

— Asta e gustarea mea? o întreabă Trompețel, uitând cu desăvârșire de băltoace.

La început, mama Cora rămase fără grai, după care mai avu putere să spună doar atât:

— Cred că am să amân spălatul rufelor pe mai târziu... grai ea resemnată.

31. Înghețată de fructe

La zoo, toată lumea suferea din cauza căldurii. Chiar și la umbră era foarte cald. La un moment dat tigrlui Tomiță îi veni o idee grozavă:

— Haideți să ne răcorim puțin pe gheața lui Apolo!

Părea că toți agreează ideea, așa că dornici de răcoare o porniră la drum: tigrii Tigra și Tomiță, leiul Felix și Filip, ghepardul Ghepi, girafele Sândel și Ela, zebrele Zizi și Zuzu, bătrânul urs și rinocerul Rino, hipopotamul Tita și familia de elefanți. Mai sceptic, elefantul Albert era de părere că apa din bazine nu-i va răcori pe o asemenea caniculă.

O dată ajunși la locuința ursului polar, amicul lor Apolo, cu toții au simțit imediat că gheața le diminuează disconfortul termic. Tomiță a fost cel care i-a adresat ursului polar Apolo rugămintea de a zăbovi nițel pe ghețarii săi. Apolo nu părea deloc deranjat de musafirii săi nepoțiți, ba, dimpotrivă, s-a bucurat de o așa companie. Măcar avea cu cine să povestească vrute și nevrute. Tocmai în acea clipă, sorisă și pinguinii Tami și Timi, fiecare cârând cu sine câte-o găleată imensă. Ceilalți s-au uitat curioși la găleți, fără să bănuiască pe moment ce bunătațe răcoritoare îi așteaptă.

— Cine vrea înghețată? întrebă Tami. Avem înghețată de banane și de căpșuni!

Toată lumea stătea la rând pentru înghețată. Cât de nostimi sunt cu toții infulecând care mai de care din înghețată! Bunăoară, elefanțelul Trompețel și hipopotamul Tita nu-și dădeau rând gustând unul de la celălalt, fără să țină seama că amândoi mănâncă același fel de înghețată, cea cu căpșuni. Pe când au sosit Michi, Vichi și Achi nu mai rămăsese decât puțină înghețată, așa că lor le-a revenit ultima porție de înghețată cu banane.

49. Bazinul cel nou

Hipopotamul Tita se trezi la auzul unei gălăgii infernale. Ieși din căsuța sa cu ochii somno-roși și, dându-și seama ce cauzează gălăgia, începu a striga cu disperare:

— Bazinul meu exclamă Tita. Ce s-a întâmplat cu bazinul meu? Nu mai are apă!

Pe locul bazinului lucrau acum muncitorii de la grădina zoologică; dăduseră drumul la apă; ba, mai mult, au spart una dintre marginile bazinului și au început să sape, ca să mărească bazinul. Abia mai târziu a observat Tita tăblița afișată lângă gard, pe care stătea scris:

RENOVARE!

**HIPOPOTAMUL TITA VA AVEA
UN BAZIN NOU!**

După ce citi textul de pe tăbliță, Tita se mai liniști, mai pierdu vremea puțin pe lângă bazin, iar când nu mai putea de cald, s-a dus glonț la elefanțelul Trompețel, în bazinul căruia avea să se răcorească la fel de bine. Tita îi povesti lui Trompețel totul, cu lux de amănunte; din acel moment așteptau amândoi cu sufletul la

gură să vadă cum va arăta bazinul renovat.

Peste câteva zile, hipopotamul dădu fuga fericit la Trompețel, aducându-i vestea că noul bazin este gata. Tita și Trompețel au început a intra împreună în noul bazin, care acum era evident mult mai mare, decât cel de dinainte. Atât de mare, încât aveau loc să se ia la întrecere în apă, și tot ar mai fi încăput și alții pe lângă ei în noul bazin. Hipopotamul Tita și-a invitat pe rând toți prietenii, care păreau încântați și dornici să se scalde în noul bazin.

59. Piciorul rupt al lui Apolo

Ursului polar Apolo tare-i mai plăcea să se dea pe gheață, chiar de mai multe ori pe zi; câteodată își invita și vecinii, pe pinguinii Timi și Tami. Așa, își petreceau mult timp împreună distrându-se pe gheață. Dar s-a întâmplat ca, într-una din zile, Apolo să nu bage de seamă că pe gheață se afla o creangă ruptă, în care i s-a agățat piciorul, în timp ce patina. Ursul polar a continuat să se învârtă, fără a putea să-și elibereze piciorul sau să se oprească din alunecare. Pinguinii Timi și Tami s-au grăbit să-i sară în ajutor, gândindu-se că are nevoie de sprijinul cuiva ca să se poată ridica. Când au ajuns lângă el, Apolo se ținea de picior, vâitându-se în continuu de durere.

— Cred că mi-am rupt piciorul... spuse el disperat. Ce mă fac acum? Voi fi un urs polar cu piciorul rupt...

Dar pinguinul Tami știa ce e de făcut în astfel de situații. A examinat cu atenție piciorul ursului polar și a confirmat spusele lui: piciorul era într-adevăr rupt. Tami a trecut la pasul următor în acordarea de prim-ajutor, aducând din căsuță două atele și niște pansament.

Împreună cu Timi au fixat bine între atele piciorul rupt al ursului polar, l-au legat strâns cu pansamentul, apoi l-au ajutat pe invalid să intre în căsuță.

— Ai grijă de tine! Să nu calci pentru un timp pe piciorul rupt! l-a sfătuit Tami. În câteva săptămâni piciorul ți se va vindeca.

În săptămânile ce au urmat, cei doi pinguini au venit de mai multe ori să-și viziteze prietenul, fiindu-i alături până ce piciorul i s-a vindecat.

